

Ohje: Tehtävät liittyvät oheiseen aineistoon. **Valitse viidestä tehtävästä kolme.** Tehtävät arvostellaan pistein 0–6. Vastausta kirjoittaessasi voit lähteä siitä, että lukija tuntee aineiston. Vastauksessa esitetyt havainnot, väitteet ja tulkinnat tulee kuitenkin perustella aineiston avulla. Vastauksen sopiva pituus on 1–2 sivua. Aloita jokainen vastaus uudelta sivulta. **Anna kullekin vastaustekstillesi otsikko.** Merkitse otsikon eteen myös tehtävän numero. Vastausten tulee olla selvästi ja siististi kirjoitettuja, mutta niitä ei tarvitse kirjoittaa puhtaaksi kuulakynällä tai musteella.

Tehtävät

1. Tutki Iisakki Kiemungin kolumnin (s. 2) tyylivalintoja ja arvioi niiden onnistuneisuutta.
2. Mitä Maria Jotunin novelli *Untako lienee* (s. 3–5) kertoo avioliiton merkityksestä ja puolison valinnasta 1900-luvun alussa?
3. Mitä romantiikan ja realismin piirteitä on Maria Jotunin novellissa *Untako lienee* (s. 3–5)?
4. Vertaile Jotunin novellin (s. 3–5) ja Forssellin artikkelin (s. 6–7) käsityksiä parisuhteesta.
5. Millä keinoin Aktian vakuutusmainos (s. 8) myy turvallisuutta?

Aineisto

Iisakki Kiemunki: Tilastollisesti maapallon onnellisin (kolumni).....	2
Maria Jotuni: <i>Untako lienee</i> (novelli).....	3–5
Jarno Forssell: Nuori surffaa kevytsuhteissa – ellei parempaa ole näkyvissä (artikkeli).....	6–7
Aktian henkivakuutus (mainos).....	8

Huom.! Tekstien kieliasu on alkuperäisen julkaisun mukainen.

Tilastollisesti maapallon onnellisin

Nyt on lyöty sellaiset rätingit nokan eteen, että käki on äimänä: minun pitäisi olla maailman onnellisin ihminen.

Ensin *Newsweek* tunnetusti meni valitsemaan Suomen maapallon parhaaksi maaksi. Eihän siinä mitään, mutta sitten *Iltalehden* teettämän kyselytutkimuksen mukaan Kantta-Häme on Suomen onnellisin maakunta.

Ilituksen mukaan onnellisimpia ovat vieläpä korkeakoulutuksen saaneet ihmiset, joilla on pieniä lapsia, harrastavat liikuntaa ja niin edes päin. Kaikki lehden luettelemat attributit osuivat just eikä melkein.

Huomasin, että monella muullakin hämääläisellä naama venähti silkasta pettymyksestä luettuun arviot. Tässäkö tämä nyt on? Ja edessä on vain yksi suunta, alaspäin.

Sitä paitsi tällainen tilastollinen parhaus synnyttää paineita. En ole osannut läheskään tarpeeksi arvostaa ylenpalttista auvoani arjen tiimellyksessä. Eikös tässä pitäisi olla jonkinlaisena esikuvana kaikelle muulle Telluksen tasalla tallustavalle väelle?

Oli pakko pysähtyä oikein ajattelemaan asiaa. Ja onhan se myönnettävä, periaatteessa kaikki on hienommin kuin koskaan ennen elämässäni, ei pitäisi olla mitään valittamista. Olen lihaksi tullut tilasto.

Mutta miksi sitten mieltäni jäyttää alituisen huoli ja tyytymättömyys? Miksi en pysy vain kellimään onnessani?

Miksi kukaan muukaan ei todella vaikuta täällä vetovoiman ja hyvinvoinnin tyyssijassa tyytyväiseltä, vaan ilma on sakeana vaikeudesta ja itsesäälistä?

Keksin omalta osaltani ainakin yhden

Olen lihaksi tullut tilasto.

tilastollisesti selittävän tekijän. Tutkimusten mukaan olen ammattini ja harrastusteni puolesta täydellistä pohjasakkaa. Toimittajat ja poliitikot ovat vuodesta toiseen halveksituimpia ammattiryhmiä Suomessa.

Lisäksi mielentilaani heikentävät *Iltalehden*kin mainitsemat tyypillisimmät syyt, alituisen kiire ja vähäinen uni.

Uskoisin myös, ettemme osaa arvostaa tarpeeksi olosuhteitamme, koska suomalaisilla on aina ollut kummallinen tarve maalata tulevaisuutta mustaksi. Meillä on tapana liioitella tolkkottomasti uhkakuvia ja vähätellä mahdollisuuksia. Ennen oli mukamas aina paremmin.

Nyt suomalaiset näyttäisivät jopa äänestävän murskavoittoon puolueen, joka haluaisi palauttaa maan takaisin 1970-luvulle.

Todellisuudessa, siis tilastollisesti ja objektiivisesti mitaten, ennen ei juuri

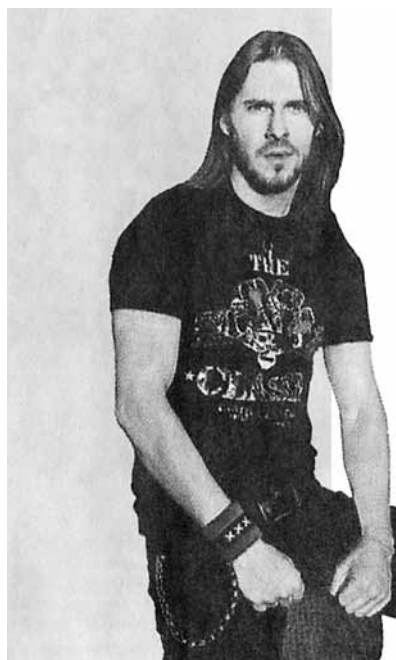
mikään ollut paremmin. Yleisesti ottaen asiat ovat menneet koko ajan parempaan suuntaan. Tosin lähes huomaamatta, kun kaikki huomiomme kiinnittyy vain epäkohtiin tai negatiivisiksi tulkittaviin takaiskuihin.

Mutta eihän sitä onnellisuutta tai tyytyväisyyttä oikeasti voi johtaa tilastosta. Tilastot eivät kerro vielä mitään yksilön pään sisällä tapahtuvista asioista. Onnellisuus on valitettavan subjektiivinen tunne ja hyvin pienestä kiinni, usein sattumastakin.

Vaikka olen nyt kohtuullisen tyytyväinen elämääni, ei siitä vielä montaa vuotta ole, kun kaikki oli vielä ihan päin helvettä. Tosin asuin silloin Uudellamaalla, ehkä se johtui vain siitä.

Voihan muuten olla niinkin, että jatkuvassa näennäisessä tyytymättömyydessä piilee menestyksemme salaisuus.

iisakki.kiemunki@hameensanomat.fi

Iisakki Kiemunki

Untako lienee

»Eihän ne Kolehmaisiet mitä rikkaita ole. Pienihän se on se talokin siinä.»
»Mitenkäs sinä sinne jouduit, sitä tässä usein olen mietiskellyt.»
»Mitenkähkö jouduin? Totta tuo lienee ollut minun kohtaloni.»
»Sitä et rikkautta katsonut.»
»En. Mentiin vaan, kun mennä piti.»
»Piti. Sinnekö muka piti. Kun oli sulhastakin jos jonkinlaista. Valitse paras. Vaan eipäs. Menepäs ulkopitäjäläiselle ja varattomalle vielä.»
»Niinhän sitä sattuu.»
»Ja sitten vielä, otaapas miehen kuoltua vaan renki ja muuta torppaan.»
»Niinhän sitä, niinhän se ulkoapäin näyttää.»
»Sitäpä tässä olen ihmetellyt. Joka näki sinutkin nuorena, ei sitä uskonut. Mikä siinä, sanopas, mikä siinä sinut niille teille veti.»
»Kukapa tiesi. Ei tiedä edeltäpäin kohtaloistansa.»
»Niin se on.»
»Sitä kun mihin ryhtyy, hiljalleen sitä tietä sitten eteenpäin luisuu. Kun yhden askeleen astut, astut kohta toisen ja niin se menee.»
»Niin se menee. Et ole tainnut tässä kotitalossasi pariinkymmeneen vuoteen käydä.»
»Enpä ole käynyt.»
»Olihan tuo nyt somasti, että tulit. Ethän meille liene vihoja kantanut, kun taloon tultiin. Itsehän sitä kaupaksi tarjoelit.»
»Itsehän sitä kun ei muita perijöitä – ja jonkunhan sitä piti tässäkin asua. Hyvä vaan, että sain kaupaksi silloin.»
»Kun et miestäsi tänne tuonut.»
»En.»
»Päivittelin minä päivittelemästä päästyäkin, että myypäs vakainen talo, ja muuta pois ja köyhälle talonmiehelle vielä.»
»Renkimiehellekö olisi pitänyt?»
»Eihän toki.»
»Sitä minäkin silloin, että eihän toki. Vaikka samahan tuo olisi ollut.»
»Eihän toki, ainoan tyttären ja perijän. Olisit kai saanut vaikka kenen silloin.»
»Eipä sopinut ottaa. Toiset olivat olot silloin.»
»Mitkä olot?»
»Miksi en voisi sanoakin. Sitä sinä oletkin ainoa tuttava, jolle voi puhella. Mitäpä, jos sanon. Et sitä ehkä usko. Se oli niin, ettei silloin enää sopinut katsoa, kenen otti. Oli pakkomenot.»
»Kun en aavistanut.»
»Kukapa sitä. Mitäpä minä pettämään rikkaita talon poikia, jotka arvossa minua pitivät. Tämä oli köyhä ja tarvitsi rahoja kun velkojat hätyyttivät.»
»Elä nyt.»
»No, mitäpä tuosta, jos kerron sen vaikka alusta sinulle, kun olet paras kasvinkumppani ja aina herttaisa. Sitä siinä ei ole mitään sinulta salaamista.»
»Elä kerro, jos –»
»En minä enää siitä niin välitä. Ennen oli toista. Kun on nuori, arkaelee suotta.»
»Niinhän se on.»
»Huoletonnahan sitä tässä elin ja ylvästelin. Olihan sitä hyvyttä yhden osalle, vanhempiaakaan kun ei ollut.»
»Sitä kun kirkkoonkin tulit, kääntyivät kaikki katsomaan. Ja tanssipaikoissa olit aina ensimmäinen.»
»Lienen tuota ollut. Otan hyvän, ajattelin, en huonoa huoli. Jakelin rukkasia, katsastan ja odotan, mistä se kylliksi hyvä tulisi.»

»Olihan niitä hyviä tarjolla silloin. Tämä meidänkin mies –»

»Oli. Vaan minäpä en kiirehtinyt ensin. Mikä minulla oli kotona ollessa, hyvähän tässä oli elellä. Tämä se oli minun kamarini, niinkuin nyt on tyttäresi kamari. Paras huone tämä oli talossa. Tapetit tässä jo silloin oli ja ikäheinä seiniä kiersi. Istuin illoin ja aamuin tässä ikkunan ääressä ja ompelin. Enpä tiedä vielä ketä varten. – Ei ole kiirettä, katselen ulos. Siinä on lahti, siellä takana tuo metsä. Ikkuna on auki. Kuuntelen linnun laulua. Tuo salo soi kuin kannel aamuin. Ja mieli keveissä aatoksissaan askarteli. Siinä kuluivat päivät. Elämä oli kuin yhtä unta vaan.»

»Niinhän se siihen aikaan.»

»Tanssien sitä menttiin.»

»Tanssien.»

»No, olivat sitten talkoot kerran Hassilan talossa, siellä olivat kaikki kylän nuoret. Oli kaunis elokuinen päivä ja kaunis tuli ilta. Kuudan oli, vaan se kohta pilviin peittyi. Oli leikattu koko päivä ja illasteltua keräännettiin suureen tupaan tanssimaan. Tiedät sen Hassilan tuvan, joka on suuri kuin kirkko. Tytöt olivat sitä vielä oksilla ja puilla koristelleet, että se tuoksusikin kuin paras metsä. Siinä tanssitaan ja jyrytään. Pimentyy siitä ilta. Pieni kattolamppu palaa tuijottaa katossa ja heiluu tanssin humakasta. Mitäpä se paljoa lieenee valaissut, vaan eikös joku kurillaan ota ja sammuta sitä. Soittaja soitti keskeyttämättä, pimeä tupa kajahti vaan tanssin jytinästä. Pojat nostelivat tyttöjensä ilmaan ja kun tyttö väsyi, istutti hänet syliinsä. Illan pitkään alkoi väki vähetä, katosivat parittain toisten huomaamatta.

Minut oli saanut käsiinsä meidän renki Juhani. Se oli kylän paras tanssija ja tyttöjen mielitetty. Komea se oli ja pitkä kuin honka, muistatko sen Juhanin?»

»Muistan toki.»

»Kenelle lieenee Luoja hänetkin luonut. Sen Juhanin kanssa siinä tanssittiin ja menttiin vinhasti kuin pahin tuulen pyörre. Huimasi se ihan, vaan Juhani kannatti minua ja niin unohduin sen syliin. Vei siitä viimein istumaan ja jäi seisomaan viereeni. Miksi se siihen jäi, en tiedä. Jos se olisi mennyt, olisin huutanut takaisin. Minä hullu olin kuin lumottu. Senkö tähden, että se oli niin kaunis ja ryhdikäs.»

»‘Lähdetään’, sanoin minä sille. ‘Lähdetään vaan.’ ‘Hyvästi talonväki’, huusin minä. ‘Pannaan tulta’, sanoivat. ‘Ei, jatkakaa pois’, huusin minä vastaan.

Niin sitä menttiin. Mikä lieenee ollut taika siinä yössä, kaunis se oli. Kuu oli mennyt kokonaan pilveen ja metsä oli kuin aaveita täynnä. Kuljettiin oikotietä korven kautta kotiin. Suopuron yli tultaessa en porraspuita siinä eroittanut, vaan astuin hetteikköön. Silloin tempaa Juhani minut syliinsä ja kantaa suon yli. Annoin kantaa, ummistin vaan silmäni. Tuntui kuin Juhani olisi ollut minun omani jo aikoja sitten. Ja viimeisen kosteikon yli tultua ei se laske enää minua sylistään. Nukuin sattumalta aitassa, sinne se kantaa, aukaisee oven ja panee sänkyyn. Sitten polvistuu viereeni ja ottaa märät kengät jaloistani. Annoin sen tapahtua, tuntui kuin sen niin pitäisi ollakin. Ei olisi ollut minulla voimaa vastustaa. Mikä sen teki? Ehkä se tanssi siellä, sitten äänetön korpi, se kesäyön tuoksu ja se sankka pimeys, sekä se hurmasi minut ja saattoi hulluksi. Minä mieletön, minä rakastin Juhania. Juhani oli kuin omani. Ja kun se kysyi: ‘Lähdenkö’, niin en minä mitään virkkanut. En saanut sanaa suustani. Tajusin kaikki, mitä tapahtui. Tämä on nyt onnettomuuteni, tätä kadun minä ikäni. Kurjana kuljen vielä kelvoton. Kaiken sen tiesin – vaan sanaa ei suustani tullut. Ja niin se tapahtui.»

»Voi sinua onnetonta.»

»Pyysin Juhania sitten lähtemään meiltä. Ja hän läksi. Hän läksi maailmalle, enkä tiedä, missä hän on. En ole mitään kuullut hänestä. Mutta hän oli kuin omani, hän ymmärsi minut. Vai tuntuiko minusta vaan siltä. Olihan kaikki kuin unta vaan.»

»Kuinka Kolehmaisena sitten tapasit.»

»Se oli sattuma. Ei hän minua aikonut. Sattui vaan kerran olemaan täälläpäin asialla, velkojiensa luona lieenee ollut, ja minulla oli ulkopitäjällä käyntiä. Kolehmainen tarjosi kyytiä ja mitäs, minä otin ja yhdessä ajettiin. Lumi oli sinä talvena aikaista, oli jo joulukuun alussa korkeat kinokset. Sillä oli hyvä hevonen Kolehmaisella ja menttiin siinä aika kyytiä. Ei meillä ollut mitään puhuttavaa keskenämme. Mutta mikä lieenee Kolehmaisena päähän

yhtäkkiä pistänyt, hän ottaa ja kosii minua. Kävimme molemmat vähän hämillemme, mutta minä mietin ensin, ennenkuin vastasin. Tämä on kohtaloni, ajattelin. Onhan tämä mies kuin minua varten. On köyhä ja rahoja tarvitsee. Se hyvin sopii. Ehkei onnistunut raha-asioissaan, koska sen päähän pälkähti onneaan koettaa ja minua kysyä. Kysyi, vaikkei luullut saavansa myöntävää vastausta. Ja siksi se hämilleen tuli. Niin se oli. Raha-asiahan se sille oli, ja raha-asiana minäkin sitä pidin.

‘Jos suostun’, sanoin, ‘niin ei jälestäpäin mitään muistuttamista?’

‘Ei muistuttamista, mistäpä sitä.’

‘Kaikesta. Vaan jos ei moitesanaa, vaikka mitä tapahtuisi, ei selitystä, niin —,

‘Ei.’

Olkoon sitten päätetty.’

Ja sillä se oli päätetty. Kyllä hän ymmärsi, mitä tarkoitin. Niin menin Kolehmaiselle ja Kolehmainen piti sanansa. Moitesanaa en kuullut, enkä liikaa, en hyvää en pahaa muutakaan. Ja kun keväällä pieni tyttöni kuoli ja heikkona olin itsekin, hoiteli hän äänetönnä. Kaikki kävi, niinkuin olin tahtonutkin. Väärin olisi Kolehmaista mistään soimata. Mutta talon asiat menivät alaspäin. Ei Kolehmaisessa ollut talon pitäjää. Se oli unelias, kulki metsissä, kulki syömättäkin pitkät ajat. Suruko lienee hänen mieltänsä painanut vai mikä. Ei se mistään puhunut. Liekö monta sanaa koko avioliiton ajalla vaihdettu.»

»Olisit sinä hoitanut asioita.»

»Minulta olivat kuin siivet katkenneet. En uskaltanut ryhtyä mihinkään. Pelkäsin, että sen mieli pahenee. Olin talossa kuin vieras käypäläinen. Sitä oli elämä kuin pysähtynyt kohdaltani. Odotin vaan iltaa ja yötä aina ja ihmettelin sitä ajan ja päivän pituutta. Ihan se jähmetytti. Sitä olisi ennen vaikka onnettomuutta ja kurjuutta toivonut, tahi muuta elon merkkiä.»

»Se on ihmisluonto sellainen.»

»Sellainen se on. Mutta eikös vierineet siinä vuodet ja toisiksi ajat vaihtuneet. Vaihtuivatpa, vaihtuivatpa. Kuoli siinä Kolehmainen. Otin hallituksen omiin käsiini. Ja luistihan se. Talo muuttui. Nuorihan sitä silloin vielä olin tavallaan. Olin puoliväliin neljättäkymmentä.»

»Parhaillaan sitä silloin vielä on.»

»Niin on. Sattui siihen silloin rengiksi tämä nykyinen mies, tämä Eerikka. Menettelihän se miehekseen. Ja miten kuten, otin sen. Mitä? Olethan siitä ihmisiltä kuullut?»

»Lienenhän tuota kuullut.»

»Kuuluuhan ne. Vaan kuulukoot. Otin sen. Ja teki se siinä työtä kuin omassa talossaan pari vuotta. Mutta sittenpä tein tyhmästi. Annoin sen itseeni vihittää. Se olisi saanut jäädä tekemättä. Sen jälkeen alkaa tämä juoda taloa kuin omaansa. Sitä ei ollutkaan sillä sitä ymmärrystä. Hulluhan minä olin, kun en ennen huomannut, että renki on renki. Mitäpä olisi hänen kanssaan tarvinnut pappilassa käydä. No, möin talon, että jonkun pennin vielä sain ja muutin torppaan. Ja siinä on elää retusteltu.»

»En sitä ole nähnytkään tätä miestäsi.»

»Mitäpä hänessä lienee näkemistä.»

»Kun yksinäsi kirkossakin käyt.»

»Minkä harvoin käyn. Mitäpä minä hänestä matkassani kulettelemaan. Mitä minä ihmisistä, vaan itseäni ilettaa. Olkoon aloillaan ja antakoon minun olla aloillaan.»

»Sitä sitä sattuu.»

»Sattuu. – Jos Juhanin silloin otin, ilkesi sitä näytelläkin, tai kukapa hänet tiennee. Vaan kun mies on typerä, ei siitä ole mihinkään. Koirakin silloin on rattoisampi. Mutta en nureksi. Sitä kun omantunnon ääntä en kuullut, enkä ottanut sitä, joka minulle oli määrätty, kävi näin. Parahiksi olikin. Sitä piti minunkin saada oppia se, ettei eletä ihmisten tähden, vaan itsensä ja ettei onni ole ostettavissa. Kun se kerran näyttäytyy, etkä avaa sille sydäntäsi, katoaa se ainiaaksi, häviää jäljettömiin, niin jäljettömiin, ettet enää tiedä, oliko se sitä, vai untako lienee kaikki.»

Maria Jotuni, *Untako lienee* (1913)

Nuorten aikuisten parinmuodostus ei ole helppo rasti. Suurin osa etsii sitä oikeaa, mutta alkuun moni saa tyytyä korvikkeeseen.

Nuori surffaa kevytsuhteissa – ellei parempaa ole näkösällä

Kesäilta hämärtyy nuorten aikuisten suosimassa terassiravintolassa, ja katseita vaihdetaan pöydästä toiseen. Yhdessä iltaa viettämään tulleet sinkkuporukat harvenevat, kun yksi ja toinen löytää itselleen muuta seuraa. Parisuhdepeli voi alkaa.

Kaikki eivät suinkaan ole radalla etsimässä vakituista elämänkumppania. Osa nuorisista aikuisista haluaa pysyä sinkkuina, mutta motiiveja on monia, tietää sosiologi ja psykoterapeutti **Heli Vaaranen**, joka listaa useita sinkkuuden muotoja kirjassaan Parisuhdepalapeli.

Joukossa on metrosinkkuja, joille oma itse, ulkonäkö, ura ja raha ovat ihmisiä tärkeämpiä. Terassilta löytyy myös kestopinkkuja, jotka viihtyvät parhaiten

yksin, mutta haluavat toisinaan herätä jonkun vierestä. Ja on porukassa myös pelkosinkkuja, jotka eivät uskalla tehdä aloitetta pelätessään saavansa pakit.

Harjoituksia rakkautta odotellessa

Useimmat nuoret aikuiset unelmoivat kestävästä rakkaudesta ja pysyvästä parisuhteesta. Omien ja kavereiden vanhempien esimerkit kuitenkin pelottavat: on avioeroja, kulissiavioliittoja, alkoholiongelmia ja uskonto-muutta.

– Nuorten on vaikeaa uskoa vakuuttelua siitä, että parisuhde tekee vahvaksi tai avioliitto onnelliseksi, Heli Vaaranen pohtii.

Nuoret aikuiset ovatkin kehittäneet perheen perustamisen

ja sinkkuelämän rajamaastoon monenlaisia suhteita, joissa voi harjoitella tai vältellä pysyvää parisuhdetta. Ennen vakiintumista nuorilla on keskimäärin seitsemän suhdetta, joissa surfataan sen mukaan, mikä elämäntilanteeseen sopii.

Väestöliiton perhetoimintojen johtajana toimiva Vaaranen on listannut erilaisia kevyitä parisuhteita, joissa nuoret varovat luottamasta liikaa kumppaniinsa ja sitoutuvat yhdessäoloon vain sen verran kuin on tarpeen suhteen jatkumiseksi. Nämä suhteet täyttävät jonkin tilapäisen halun tai toiveen, mutta pysyviksi niistä ei ole.

– Rakkautta odotellessa ei kuitenkaan haluta olla yksin, Vaaranen sanoo.

Ydintarina helpottaa valintaa

Tutkijan mukaan nuoret toistavat parisuhteissaan malleja, jotka juontuvat itse kunkin perhetaustasta. Jos on lapsena joutunut uhrautumaan riitaisten vanhempien erotuomariksi, uhrautuu helposti myös omassa suhteessa. Kuvio voi kääntyä myös toisin päin: vaatimattomista oloista tuleva hakee parisuhteesta taloudellista menestystä, hienompia ystäviä ja näyttävää julkisivua.

Vaaranen mukaan toimivan parisuhteen rakentaminen edellyttää, että nuori tuntee oman ”ydintarinansa”. Tähän tarinaan kuuluvat perhetausta, omat kokemukset, hyvät ja huonot ominaisuudet sekä toiveet. Kun ne

6 kepeää paria

KEVYTSUHDE Pari teeskentelee kaiken olevan hyvin, vaikka kumpikaan ei ole kiinnostunut toisen suunnitelmista. Pari on menossa koko ajan ja karttaa kaksin oloa, jottei suhteen ohuus kävisi ilmi. Arjen rutiinit toimivat.

NALKUTUSSUHDE Pari ei tunne toisiaan hyvin, ja erilainen tausta, tavat ja toiveet aiheuttavat riitoja. Nalkuttaja uskoo osaavansa itse kaiken ja haluaa muuttaa kumppaniaan.

MUSTASUKKAISUUSUHDE Saa energiansa menettämisen pelosta. Mustasukkaisuus koetaan läheisyytenä ja rakkauden osoituksena. Suhde kokee huippuhetkensä, kun riita sovitaan vuoteessa.

HYÖTYSUHDE Pinnallinen suhde, johon pari ei panosta. Tärkeintä on, miltä suhde näyttää ulospäin. On usein taloudellisesti epätasa-arvoinen.

PIKARAKKAUSSUHDE Pari uskoo kotiunelmiin, ja haluaa saavuttaa ne tässä ja nyt, ennen kuin on ehtinyt edes tutustua kunnolla. Enemmän kuin toisistaan pari välittää siitä, että normit täyttyvät.

PONNAHDUSLAUTASUHDE Kutsutaan perinteisesti uskotomuudeksi. Epätyydyttävän suhteen toinen osapuoli haluaa erota, muttei saa lähdetyksi ilman uutta suhdetta.

Lähde: Heli Vaaranen, Parisuhdepalapeli. Nuorten aikuisten parisuhteet. Kirjapaja 2007.

tietää, saa myös vastauksen siihen, millaisen ihmisen rinnalleen tarvitsee.

Oma ydintarina pitää myös jakaa kumppanin kanssa. Kevytsuhteissa syvimpiä ajatuksia ei paljasteta, mutta parisuhteessa yksityisyys on avattava. Tämä monilta unohtuu. Liian harvat päästävät kumppaninsa aidoisti lähelleen.

– Rakkaus on rohkeiden laji. Vaatii rohkeutta sitoutua, sinnitellä kriisien yli ja ottaa vastuu toisen ihmisen tunteista, tutkija sanoo.

Ihanteet unohtuvat helposti

Kun kesäterassilla syttynyt ihasutus on kasvanut toimivaksi parisuhteeksi, tarina ei ole ohi.

– Elinikäinen parisuhde on ihanne, jonka mukaan ihmiset eivät kuitenkaan toimi. Me olemme aktiivisia valitsijoita, ja ihminen etsii koko ajan onneaan, Heli Vaaranen muistuttaa.

Kun suhteessa ilmenee ongelmia, käynnistyy usein kumppanin vaihtoprosessi, ei parisuhteen hoitoprosessi. Ennaltaehkäiseväksi lääkkeeksi tohtori Vaaranen suosittelee parisuhteen vastavuoroisuuden opetusta – vaikka jo koulussa.

– Vuorovaikutuksen hallitseva sukupolvi voi syntyä vain kasvattamalla.

Palstan pitäjä JARNO FORSSELL on vapaa tiedetoimittaja ja Tiede-lehden vakituinen avustaja.

Tiede 7/2010

Henkivakuutus

Henkivakuutus – kun sinulla on myös muita huollettavia

Kaikki ajattelemme, että onnettomuudet tai kuolintapaukset tapahtuvat muille, ei itsellemme. Mutta mitä JOS sittenkin sinulle tai elämäkumppanillesi sattuu jotain, **miten perheesi silloin tulee pärjäämään?** Ovatko taloudelliset edellytykset olemassa? Varmistaaksesi, että perheesi ja kumppanisi pärjäävät taloudellisesti, tarvitset **henkivakuutuksen**.

Henkivakuutuksella:

- turvataan omaisten talous kuolintapauksessa
- voit valita edunsaajat
- valitset itse turvatason (korvauksen)

Käännä ►

Aktia

Ajateltavaa perheelliselle

Turvataksesi perheesi talouden kuolintapauksessa, pitäisi henkivakuutusturvan vastata **perheen lainamäärää**, huoltajien **yhden vuoden nettotulot** sekä **20 000 euroa huollettavaa lasta kohti**.

Pariturva

Yksityishenkilöt voivat ottaa henkivakuutuksen myös pariturvana. Pariturva koostuu kahdesta erillisestä henkivakuutuksesta, joista kummastakin maksetaan mahdollinen kuolintapaussumma. Vakuutuksissa voi olla erisuuruiset vakuutussummat. Pariturvassa vuosimaksut ovat 20 % edullisemmat.

Verovapaa 35 000 euroon asti

Kuolintapauskorvauksesta on **puolet tai vähintään 35 000 euroa** verovapaa leskelle. Muilla lähiomaisille korvaus on verovapaa **enintään 35 000 euroon** asti edunsaajaa kohti. Ylimenevä osa perintöverotetaan.

Voimassaoloaika

Aktia Henkilöturvan henkivakuutus voidaan myöntää 15–63 vuoden iässä. Vakuutus päättyy viimeistään 31.12. sinä vuonna jona vakuutettu täyttää 64 vuotta.

Vakuutusturva 1.1.–31.12.2010

Ikä 31.12.2010	Vuosimaksu	
	Naiset €	Miehet €
15–19	27	30
20–24	28	32
25–29	29	34
30–34	30	38
35–39	33	46
40–44	39	61
45–49	49	88
50–54	69	141
55–59	107	240
60–64	178	426

Vakuutussumma 20 000 euroa.
Pariturvassa vuosimaksut ovat 20 % alhaisemmat.

Ota yhteyttä Aktia Henkivakuutuksen
Sales Supporttiin numeroon

010 247 8444*

niin kerromme lisää!

Aktia

Aktia Henkivakuutus Oy, PL 800, 20101 Turku (käyntiosoite: Lemminkäisenkatu 14 A, 4. krs)
Puh. 010 247 8300* (maksullinen yritysnúmero), Faksi 010 247 8400, Y-tunnus 0937006-7

www.aktia.fi

* Kiinteistä linjasta 8,21 snt/puhelu + 5,90 snt/min, matkapuhelimesta 8,21 snt/min + 16,90 snt/min